

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 11, 2026

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:497](#) 31-03-2026

Zijn het onderzoek ter terechtzitting en de uitspraak nietig?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:491](#) 31-03-2026

Profijtontneming.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:502](#) 31-03-2026

Zijn de afwijzing van het getuigenverzoek en het gebruik van een eerder door aangeefster afgelegde verklaring voor het bewijs verenigbaar met het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:505](#) 31-03-2026

Moet bij de ontneming rekening worden gehouden met belastingheffing?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:506](#) 31-03-2026

Bewijsklacht.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:498](#) 31-03-2026

Beklag beslag.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:499](#) 31-03-2026

Mag het bevel tot aanhouding zijn gedateerd na de datum van het uitleveringsverzoek?

RECHTSPRAAK

Beklag beslag.

Is de rechtbank bevoegd tot behandeling van het klaagschrift als bedoeld in artikel 552a Sv, nu het tegen het strafvonnis ingesteld hoger beroep is ingetrokken?

Ambtshalve beoordeling van de beschikking van de rechtbank

Bij een op 31 maart 2025 op de griffie van de rechtbank Oost-Brabant ingediend klaagschrift als bedoeld in artikel 552a van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv) is door de klager om teruggave verzocht van een op 13 maart 2024 onder de zoon van de klager inbeslaggenomen Volkswagen Golf. Daartoe is door de klager gesteld dat de Volkswagen Golf hem toebehoort. De rechtbank heeft het klaagschrift bij beschikking van 22 april 2025 niet-ontvankelijk verklaard.

Uit de stukken volgt dat de Volkswagen Golf waarvan de klager teruggave verzoekt bij vonnis van 22 april 2025 in de strafzaak tegen de zoon van de klager is verbeurdverklaard. Uit bij de rechtbank Oost-Brabant ingewonnen inlichtingen blijkt dat het tegen dit vonnis ingestelde hoger beroep op 24 oktober 2025 is ingetrokken, zodat dit onherroepelijk is.

Als het gerecht dat bevoegd is tot afdoening van een klaagschrift als bedoeld in artikel 552a Sv constateert dat sinds de indiening daarvan de betreffende voorwerpen bij inmiddels uitvoerbare beslissing ten laste van een ander zijn verbeurdverklaard of onttrokken aan het verkeer, moet dit klaagschrift worden opgevat als een klaagschrift als bedoeld in artikel 552b Sv. Als dat gerecht – gelet op artikel 552b lid 2 Sv – niet bevoegd is tot behandeling van het zo opgevatte klaagschrift, moet het bepalen dat de griffier de stukken zendt naar het tot die behandeling wel bevoegde gerecht. (Vgl. HR 23 november 1993, ECLI:NL:HR:1993:ZC9284.)

In dit geval is het vonnis met daarin de verbeurdverklaring van de genoemde Volkswagen Golf pas in de cassatiefase van de beklagzaak onherroepelijk geworden. Ook in die situatie moet het klaagschrift worden opgevat als een klaagschrift als bedoeld in artikel 552b Sv. (Vgl. HR 19 april 2011, ECLI:NL:HR:2011:BM0781 en HR 6 januari 2026, ECLI:NL:HR:2026:35.) De Hoge Raad zal met vernietiging van de beschikking van de rechtbank de zaak voor verdere

behandeling en afdoening verwijzen naar het op grond van artikel 552b lid 2 Sv bevoegde gerecht.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de beschikking van de rechtbank;
- bepaalt dat de stukken ter verdere behandeling en afdoening zullen worden teruggezonden naar de rechtbank Oost-Brabant.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:498

Zaaknummer: 25/01759

Rechters: M.J. Borgers, T.B. Trotman en F. Posthumus

Advocaten: Faber, C.W.J. C.W.J. Faber

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Mag het bevel tot aanhouding zijn gedateerd na de datum van het uitleveringsverzoek?

Mag het bevel tot aanhouding zijn gedateerd na de datum van het uitleveringsverzoek?

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door de rechtbank van het verweer dat de uitlevering van de opgeëiste persoon ontoelaatbaar moet worden verklaard omdat de stukken ongenoegzaam zijn. Het voert daartoe onder meer aan dat het bevel tot aanhouding is gedateerd na de datum van het uitleveringsverzoek.

De klacht berust op de opvatting dat een bevel tot aanhouding dat is gegeven nadat het uitleveringsverzoek is gedaan, niet kan worden aangemerkt als een bevel tot aanhouding in de zin van artikel 18 lid 3, aanhef en onder a, Uitleveringswet en artikel 12 lid 2, aanhef en onder a, EUV. Die opvatting vindt geen steun in het recht. Uit deze bepalingen volgt namelijk niet dat het bevel tot aanhouding al moet zijn gegeven op het moment dat het uitleveringsverzoek wordt gedaan.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, faalt het.

Beoordeling van de cassatiemiddelen voor het overige

De Hoge Raad heeft ook de overige klachten over de uitspraak van de rechtbank beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat ook deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:499

Zaaknummer: 25/01767

Rechters: T. Kooijmans, F. Posthumus en M.J. Borgers

Advocaten: Y. Buruma

Wetsartikelen: art. 18 lid 3 onder a Uitleveringswet

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van het voorhanden hebben van, kort gezegd, munitie en in het bijzonder over het oordeel van het hof dat de verdachte zich in meerdere of mindere mate bewust moet zijn geweest van de aanwezigheid van die munitie in de koelkast.

Het hof heeft het volgende vastgesteld. Op 19 maart 2018 is bij een controle in een bedrijfspand, dat door de vrouw van de verdachte werd gehuurd, in een horecakoelkast een opgerolde gele keukenhanddoek aangetroffen. In die keukenhanddoek zat een magazijn/patroonhouder met daarin kogelpatronen. Vrijwel direct daarna is onder de balie een geweer aangetroffen. Het magazijn paste op dit geweer. De verdachte heeft verklaard dat de koelkast waarin de patronen zijn aangetroffen, van zijn vrouw en hem is. Een paar dagen voor het weekend van 17 en 18 maart 2018 had de vrouw van de verdachte aan hem verteld dat een kennis kogels had gebracht en in de koelkast zou neerleggen. Op 16 maart 2018 is de verdachte in het pand geweest en zag hij in de koelkast een geel doekje met daarin de kogels liggen. De verdachte heeft verklaard dat hij wist dat die patronen pasten in het wapen dat onder de balie is aangetroffen.

Aan de bewezenverklaring dat de verdachte op 19 maart 2018 vijftien kogelpatronen voorhanden heeft gehad, heeft het hof ten grondslag gelegd dat, zoals uit de weergegeven vaststellingen volgt, de verdachte had gehoord dat er kogelpatronen in de koelkast zouden worden gelegd en hij die patronen kort voor 19 maart 2018 – namelijk op 16 maart 2018 – daadwerkelijk in de koelkast heeft gezien. Het hof heeft verder overwogen dat de enkele omstandigheid dat de verdachte heeft verklaard dat hij een kennis had gevraagd om de kogelpatronen op te halen, niet aan die bewezenverklaring in de weg staat, omdat de verdachte niet heeft vernomen of gecontroleerd of dit daadwerkelijk is gebeurd. Daarin ligt als oordeel van het hof besloten dat – vanwege het ontbreken van voldoende concrete aanwijzingen dat de munitie intussen was verwijderd uit de koelkast – de verdachte zich

ervan bewust moet zijn geweest dat de munitie, net als op 16 maart 2018, ook op 19 maart 2018 nog in de koelkast (waarschijnlijk) aanwezig was. Dit oordeel is niet onbegrijpelijk.

Het cassatiemiddel faalt.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. In het licht van de opgelegde gevangenisstraf van zes weken volstaat de Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:506

Zaaknummer: 23/03577

Rechters: A.L.J. van Strien, M.J. Borgers en T.B. Trotman

Advocaten: D.N. de Jonge

Wetsartikelen: art. 26 lid 1 WWM

RECHTSPRAAK

Zijn de afwijzing van het getuigenverzoek en het gebruik van een eerder door aangeefster afgelegde verklaring voor het bewijs verenigbaar met het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces?

Zijn de afwijzing van het getuigenverzoek en het gebruik van een eerder door aangeefster afgelegde verklaring voor het bewijs verenigbaar met het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat de afwijzing door het hof van het door de verdediging gedane verzoek tot het horen van [aangeefster] en [getuige 1] als getuigen, niet verenigbaar is met het door artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) gewaarborgde recht op een eerlijk proces.

Het hof heeft het verzoek van de verdediging tot het horen van [aangeefster] en [getuige 1] als getuigen bij arrest afgewezen omdat de noodzaak daartoe ontbreekt. Daartoe heeft het hof onder meer overwogen dat de verdediging het verzoek zeer beperkt heeft onderbouwd en dat de voorhanden processtukken voldoende duidelijk zijn. Het hof heeft verder bij die afwijzing betrokken dat de verdediging in een eerdere onderzoeksfase – bij het indienen van de appelschriftuur, tijdens de rolzitting of in samenhang met eerdere aanhoudingsverzoeken – had moeten verzoeken tot het horen van de getuigen en niet pas bij de inhoudelijke behandeling.

Dit oordeel van het hof is niet zonder meer begrijpelijk. Aan het verzoek is immers ten grondslag gelegd dat de verdachte, zoals blijkt uit het verweer, het tenlastegelegde betwist en dat de eerder afgelegde verklaringen van [aangeefster] en [getuige 1] een belastende strekking hebben. Daarbij is onder meer van belang dat de rechtbank en het hof de bewezenverklaring van het tenlastegelegde hebben aangenomen mede op grond van die door de verdachte betwiste verklaringen zonder dat de verdediging deze getuigen heeft kunnen ondervragen,

terwijl het hof niet ervan blijk heeft gegeven te hebben nagegaan of de procedure in haar geheel voldoet aan het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces (vgl. HR 20 april 2021, ECLI:NL:HR:2021:576).

In verband met wat het hof heeft overwogen over de tijdigheid van het verzoek is van belang dat de stukken niets inhouden waaruit kan worden afgeleid dat a) de verdediging desgevraagd uitdrukkelijk heeft gesteld geen getuigenverzoeken (meer) te hebben, of dat b) aan de verdediging in een eerder stadium van de appelfase uitdrukkelijk is gevraagd of zij onderzoekswensen had waarbij er op dat moment duidelijk op is gewezen dat het niet-opgeven van dergelijke wensen zou worden opgevat als het niet hebben van die wensen, en op die vraag door de verdediging niet is gereageerd (vgl. HR 14 oktober 2025, ECLI:NL:HR:2025:1519, rechtsoverweging 3.4 tot en met 3.7.3). Ook in zoverre is het oordeel van het hof niet begrijpelijk.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het tenlastegelegde en de strafoplegging, in welke vernietiging niet is begrepen de aan de verdachte wegens het bewezenverklarde opgelegde schadevergoedingsmaatregel;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:502

Zaaknummer: 23/03808

Rechters: A.L.J. van Strien, M.J. Borger en C. Caminada

Advocaten: M.J. van Berlo en R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: art. 300 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Profijtneming.

Profijtneming.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de schatting door het hof van het aan de betrokkene toe te rekenen wederrechtelijk verkregen voordeel.

In de met deze ontnemingszaak samenhangende strafzaak is de betrokkene veroordeeld voor deelneming aan een criminele organisatie die als oogmerk had het plegen van oplichting, (gewoonte)witwassen en (gewoonte)heling.

Het hof heeft over de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel van de betrokkene overwogen:

‘De vaststelling van het wederrechtelijk verkregen voordeel

Bij arrest van 20 september 2023 heeft het hof bewezen verklaard dat de betrokkene in de periode van 4 januari 2014 tot en met 7 mei 2014 samen met anderen heeft deelgenomen aan een criminele organisatie welke als oogmerk had het plegen van oplichting, (gewoonte)witwassen en (gewoonte)heling (feit 2).

(...)

Bij de bepaling van de hoogte van het wederrechtelijk verkregen voordeel kunnen slechts de kosten die in directe relatie staan tot het delict, gelden als kosten die voor aftrek in aanmerking komen. De wetgever heeft de rechter grote vrijheid gelaten of en, zo ja, in welke mate hij rekening wil houden met dergelijke kosten. De rechter is in het algemeen niet verplicht om de beslissing daarover te motiveren. Dat is anders als namens de betrokkene gemotiveerd en met specificatie van de betreffende posten het verweer is gevoerd dat bepaalde kosten bij de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel moeten worden afgetrokken. Dan moet de rechter bij verwerping van het verweer in zijn uitspraak gemotiveerd tot uitdrukking brengen hetzij dat de gestelde kosten niet kunnen gelden als kosten die in directe relatie staan tot het delict, hetzij dat zij wel als dergelijke kosten kunnen

gelden maar dat zij – al dan niet gedeeltelijk - voor rekening van de betrokkene moeten blijven. (Vgl. HR 30 oktober 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB3200.)

Voor zover aan het cassatiemiddel de opvatting ten grondslag ligt dat niet alleen de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel, maar ook de mate van toerekening daarvan aan de betrokkene moet kunnen worden afgeleid uit de gebruikte bewijsmiddelen, faalt dit gelet op wat onder 2.3.1 is vooropgesteld.

Het cassatiemiddel klaagt verder onder meer over de manier waarop het hof het wederrechtelijk verkregen voordeel – waarvan het hof de totale omvang heeft geschat aan de hand van de concrete bedragen waarvoor in de bewezenverklaarde periode slachtoffers zijn opgelicht – aan de betrokkene heeft toegerekend. Het hof heeft aan zijn oordeel dat de betrokkene wederrechtelijk voordeel heeft verkregen ten grondslag gelegd dat hij in de strafzaak is veroordeeld voor deelneming aan een criminele organisatie die als oogmerk had het plegen van oplichting, (gewoonte)witwassen en (gewoonte)heling. Daarbij heeft het hof onder meer vastgesteld dat de betrokkene een voornamelijk rol had in de door de criminele organisatie verrichte criminele activiteiten, dat de personen ten aanzien van wie de deelneming aan die criminele organisatie is bewezenverklaard ieder een eigen rol en taak hadden, en dat aan het dossier en het verhandelde op de terechtzitting geen indicatie valt te ontlenen voor de verdeling van de opbrengst, behalve ten aanzien van medebetrokkene [medeverdachte 1], die een verklaring heeft afgelegd over de aan haar toegekende vergoeding. Verder heeft het hof op het tot uitgangspunt genomen totale oplichtingsbedrag de geschatte kosten die in relatie staan tot de door de organisatie gepleegde delicten in mindering gebracht, waarbij het ervan is uitgegaan dat ‘katvangers en hun begeleider(s) een vergoeding hebben gekregen’ en dat ‘daarnaast ook andere kosten zijn gemaakt’.

Het op deze manier berekende wederrechtelijk verkregen voordeel heeft het hof, na aftrek van het op basis van de verklaring van [medeverdachte 1] aan haar toegerekende voordeel, pondspondsgewijs verdeeld tussen de betrokkene en de ‘andere hoofdrolspelers in de criminele organisatie’, onder wie ‘de niet voor zijn kennelijke aandeel in de organisatie veroordeelde [medeverdachte 8]’.

Dat oordeel is, tegen de achtergrond van wat onder 2.3 is vooropgesteld en in aanmerking genomen dat het hof heeft vastgesteld dat de betrokkene zelf geen inzicht heeft gegeven in de (onderlinge) verdeling van het behaalde voordeel, toereikend gemotiveerd, ook in het licht van wat namens de betrokkene op de terechtzitting in hoger beroep is aangevoerd. Dat de toelichting op het cassatiemiddel in verband met het aantal personen tussen wie dit voordeel zou moeten worden verdeeld verwijst naar pagina 24 van het door het hof bevestigde vonnis van de rechtbank in de strafzaak, waar melding gemaakt wordt van onduidelijkheid over wie

het 'brein is achter de organisatie', maakt dat niet anders. In de eerste plaats heeft het hof met zijn verwijzing naar die pagina kennelijk slechts bedoeld de daar geschetste wezenlijke rol van de betrokkene – het uitzoeken van aan te schaffen goederen, het vinden, ronselen en instrueren van potentiële katvangers, het zorgen voor snelle doorverkoop van de aangeschafte goederen en het in ontvangst nemen van de opbrengst van de katvangers – in zijn oordeel te betrekken. In de tweede plaats heeft het hof in zijn verdeling, naast de op die pagina 24 genoemde personen ([medeverdachte 1], [medeverdachte 2] en de betrokkene), daadwerkelijk rekening gehouden met een 'niet voor zijn kennelijke aandeel in de organisatie veroordeelde persoon', te weten deze [medeverdachte 8]. Dat het hof in wat namens de betrokkene is aangevoerd of anderszins is gebleken geen aanleiding heeft gezien om afgezien van de 'hoofdrospelers' [medeverdachte 2], [medeverdachte 8] en de betrokkene nog andere personen in de verdeling te betrekken of daarbij tot een andere dan een pondspondsgewijze verdeling te komen, is niet onbegrijpelijk.

Beoordeling van de cassatiemiddelen voor het overige

De Hoge Raad heeft ook de overige klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat ook deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Tot cassatie behoeft dit echter niet te leiden. Ook in de strafzaak die met deze ontnemingszaak samenhangt en die bij de Hoge Raad aanhangig is onder nummer 23/03787, is de redelijke termijn in de cassatiefase overschreden. In de strafzaak zal worden beoordeeld of deze overschrijding tot compensatie moet leiden. Gelet daarop volstaat de Hoge Raad in deze ontnemingszaak met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden. (Vgl. HR 19 januari 2010, ECLI:NL:HR:2010:BJ3575.)

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:491

Zaaknummer: 23/03804

Rechters: V. van den Brink, C.N. Dalebout en F. Damsteegt

Advocaten: V. van den Brink, C.N. Dalebout en F. Damsteegt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Moet bij de ontneming rekening worden gehouden met belastingheffing?

Moet bij de ontneming rekening worden gehouden met belastingheffing?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel ontoereikend is gemotiveerd, nu daarop geen dividendbelasting in mindering is gebracht.

Bij de bepaling van het wederrechtelijk verkregen voordeel moet, mede gelet op het reparatoire karakter van de maatregel als bedoeld in artikel 36e van het Wetboek van Strafrecht, worden uitgegaan van het voordeel dat de betrokkene in de concrete omstandigheden van het geval daadwerkelijk heeft behaald. (Vgl. HR 26 september 2017, ECLI:NL:HR:2017:2476.)

Het hof heeft geoordeeld dat de betrokkene als gevolg van de verkoop door [medeverdachte] B.V. van niet toegelaten gewasbeschermingsmiddelen wederrechtelijk voordeel heeft verkregen ter hoogte van de netto-opbrengst van deze verkoop. In verband met de verwerping van het verweer van de betrokkene dat, als hij voldoet aan een betalingsverplichting aan de staat ter hoogte van deze netto-opbrengst, er geen mogelijkheid is om afgedragen dividendbelasting terug te draaien, heeft het hof vastgesteld dat er door de vennootschap of de betrokkene in verband met het wederrechtelijk verkregen voordeel geen dividendbelasting is afgedragen. Deze vaststelling kan het oordeel van het hof dat geen aanleiding bestaat om (mogelijk) verschuldigde dividendbelasting bij de schatting van het door de betrokkene verkregen wederrechtelijk voordeel in mindering te brengen, zelfstandig dragen. Het cassatiemiddel stuit hierop af.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge

Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Tot cassatie behoeft dit echter niet te leiden. Ook in de strafzaak die met deze ontnemingszaak samenhangt en die bij de Hoge Raad aanhangig is onder nummer 23/01102 E, is de redelijke termijn in de cassatiefase overschreden. In de strafzaak zal worden beoordeeld of deze overschrijding tot compensatie moet leiden. Gelet daarop volstaat de Hoge Raad in deze ontnemingszaak met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden. (Vgl. HR 19 januari 2010, ECLI:NL:HR:2010:BJ3575.)

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:505

Zaaknummer: 23/01096

Rechters: M.J. Borgers, R. Kuiper en C.N. Dalebout

Advocaten: Brinkman, B.H.S. B.H.S. Brinkman

Wetsartikelen: art. 36e Sr

RECHTSPRAAK

Zijn het onderzoek ter terechtzitting en de uitspraak nietig?

Zijn het onderzoek ter terechtzitting en de uitspraak nietig?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 8 november 2023 in strijd met artikel 327 van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv) niet is vastgesteld en ondertekend.

Bij de stukken bevinden zich:

(i) een aantekening van het mondeling arrest als bedoeld in artikel 426 lid 1 Sv van 8 november 2023, en

(ii) een schriftelijke verklaring van [betrokkene 1], senior-secretaris van het hof Den Haag. Deze verklaring houdt onder meer in:

‘Nu de voorzitter en de griffier niet langer werkzaam zijn bij dit hof, is het aantekening mondeling arrest, alsmede het proces-verbaal van de terechtzitting van 8 november 2023 niet uitgewerkt.’

De volgende bepalingen zijn van belang.

- Artikel 326 lid 1 Sv:

‘De griffier houdt het proces-verbaal der terechtzitting, waarin achtereenvolgens aantekening geschiedt van de in acht genomen vormen en van al hetgeen met betrekking tot de zaak op de terechtzitting voorvalt.’

- Artikel 327 Sv:

‘Het proces-verbaal wordt door den voorzitter of door een der rechters, die over de zaak heeft geoordeeld, en den griffier vastgesteld en zoo spoedig mogelijk na de sluiting van het onderzoek ter terechtzitting en in elk geval binnen den in het eerste lid van artikel 365 vermelden termijn ondertekend. Voor zoover de griffier tot een en ander buiten staat is,

geschiedt dit zonder zijne medewerking en wordt van zijne verhindering aan het slot van het proces-verbaal melding gemaakt.'

De onder 2.2 weergegeven verklaring houdt in dat het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 8 november 2023 niet is uitgewerkt. Daardoor ontbreekt een proces-verbaal dat door de rechter die over de zaak heeft geoordeeld en door de griffier is vastgesteld en ondertekend overeenkomstig artikel 327 Sv. Dat de betrokken raadsheer en de griffier niet meer werkzaam zijn bij het hof, vormt niet een zodanig bijzondere omstandigheid dat het aan zo'n verzuim te verbinden gevolg van nietigheid van het onderzoek op de terechtzitting en de naar aanleiding daarvan gegeven uitspraak achterwege kan blijven (vgl. HR 13 oktober 2020, ECLI:NL:HR:2020:1605).

Het cassatiemiddel slaagt.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het cassatiemiddel niet nodig.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:497

Zaaknummer: 23/04525

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en F. Posthumus

Advocaten: B. Kizilocak

Wetsartikelen: